

[Adam Møller.]

de områder, hvor staten yder væsentlige tilskud til lønningerne, ligesom man vil holde løbende kontakt med de kommunale organisationer med henblik på en koordinering af lønudviklingen i stat og kommuner.

Jeg synes, det er en god udtalelse, der kommer her. Vi har undertiden set, at der er en vis konkurrence imellem de forskellige offentlige arbejdsgivere om den arbejdskraft, der er til rådighed, og det må derfor hilses med tilfredshed, at der kommer en koordinering, således at man kan få ensartede aftaler for hele dette område. Jeg går ud fra, at disse aftaler stadig væk må sættes i forhold til, hvad der opnås på det private arbejdsmarked.

Jeg tror, at vi alle her i denne sal er enige om, at der bør være — og vi bør tilstræbe — et godt samarbejde mellem arbejdsgivere og lønmodtagere. Jeg tror i og for sig, at den afstemning, vi havde den 2. oktober, giver os en vis forhåbning om, at der også er skabt et bedre klima for et sådant godt samarbejde. Det er jo ganske evident, at afstemningens resultat viste, at der var en dyb forståelse for, at der i virkeligheden var et interessefællesskab imellem lønmodtagerne og erhvervene, fordi det var de samme arbejdspladsers interesser, man skulle varetage. Jeg tror, man skal bygge videre på dette.

Jeg håber også, der her i salen må være fuld forståelse for, at staten naturligvis på de områder, hvor den selv er arbejdsgiver, skal være en reel og en god arbejdsgiver. Den må naturligvis hverken være løntrykkende, lige så lidt som den må være lønførende, men den må, som jeg sagde før, sætte sit lønniveau og sine arbejdsbetingelser i relation til det, der opnås på det private arbejdsmarked. Jeg mener også, at det er det, der gavner helheden bedst.

Nu skal der være en ny forhandling i foråret 1973, og det er da klart, at de forhandlinger, der dér skal være f. eks. med statens tjenestemænd og øvrige ansatte, også vil være påvirket af den almindelige målsætning, vi har på andre politiske områder. Vi er fra det konservative folkeparti fuldt indforstået med, at der må vises tilbageholdenhed med hensyn til udvidet anvendelse af arbejdskraft i den offentlige sektor, således

at man inden for de private erhverv, først og fremmest naturligvis eksporterterhvervene, kan få mere arbejdskraft til rådighed.

Jeg vil dog gerne i denne forbindelse sige, at man undertiden støder på en noget grov forenkling, hvor man ligesom betragter alle, der er ansat i det offentliges tjeneste, som værende uproduktive. Det er jo ikke rigtigt. En mand, der sejler som matros på Storebæltsfærgen, er jo ikke mindre produktiv end ham, der sejler som matros på en af de private linjer mellem Sjælland og Jylland. Der kunne nævnes talrige andre eksempler, hvor det naturligvis ikke er således, at man kan sætte lighedstegn imellem de offentligt ansatte og dem, der beskæftiger sig med uproduktivt arbejde.

Vi er naturligvis fra konservativ side interesseret i, at man gennemfører besparelser på statens budgetter og andre offentlige budgetter, således som det fremgår af de planer, vi har forelagt, og som vi jo har været mere ivrige end regeringen for at søge at gennemføre.

Jeg vil gerne understrege, at vi stadig væk ønsker at fastholde personalelofterne, og at vi stadig væk ønsker, at der skal gennemføres i den offentlige sektor en vidtgående rationalisering alle steder, hvor dette kan lade sig gøre. Det konservative folkeparti vil være interesseret i at deltage i løsningen af disse problemer, ja, det konservative folkeparti må endog være interesseret i at gå i spidsen for en saglig og fornuftig løsning af problemerne.

Men jeg må samtidig sige, at det må være på en basis, som er fornuftbetonet, og som er i overensstemmelse med tidligere lovgivning og med tidligere resultater, vi her i folketinget er nået frem til.

Vi havde jo fra 1965 og 3 år frem i tiden en tjenestemandskommission nedsat. Denne tjenestemandskommission foretog et grundlæggende arbejde. Med tilslutning fra alle sider i denne sal afgav kommissionen en betænkning, som blev tiltrådt af folketinget og resulterede i en tjenestemandsløvgivning. Man fandt ud af, at det set fra statens side var en fordelagtig ordning, at man havde et tjenestemandsbegreb, at man havde den faste tilknytning gennem den livsvarige ansættelse i statens tjeneste, som nogle ville påtage sig. Det var en fordel for staten, idet man derved kunne knytte en arbejdskraft